

ՌՈՒՄԱՀԱՆՅՈՑՈՑ ԲԱՀԱՆԱՅԱԿԱՆ ԽՆԴԻՐԸ

Ռուսահայոց քահանայապետն ինդերի պարզաբանումն մեր կենարամ ղեկի՝ լուծումը չը ստացած հացեքից մէկն է։

Ես խնդիրը մամուլում շատ է ծծծկել, հետաքրքրվողներ, աշխույռողներ շատ են եղել, դժարագրաբար ցարդ ոչ մի հետևանքի չեն հասել։ Հետևանքի չեն հասել, քրքրեալն են խնդիրը հոյն նոյն դրամիտան մէջ է, քաղաքական Բեռնի է, Բեռնի Բեռնի։

Նախախորհրդային դարձրեցվաւս փոխընդհանուր շարժումները, որ հայ քահանայապետական դասին պէտք է դրել է իր վրձնակի մասին մտաւոր սկիւն, իր դրուժինը յայտնեցին հայ ժողովուրդին և Ամենայն Հայոց Հայրապետին, այլ բարի նախանձը, առաջադիմելու ճրգո՛ւնը։

առումը
Ոչ միայն մամուլը, այժմիայն հայ ժողովուրդը ալլ է հանդուգաբար իդմբրլւան կաթողիղիւն հրապարակական տնարգումքի նմբրկնց հայ քահանայութիւնան՝ յանձնի թիֆլիսի քահանայական դատան:

Երբ ժողովրդի յեւեին ու առաւմլին անդամքն ակած՝ երբ անհնայն հայոց քահանայապետիցն սկած՝ յանդիմնտում, պարտաւում է տնարգումք են մի դատասկաբքի, օրդիւրին կայ քահանայութիւնը, երկի պատճառներին հան ապրդնս վարդիւրս:

Հարցը հնցնց այլ պատճառներին լուսաբանութիւնն է, այլ քառաճառներին պարգաբանումը:

Արդ՝ ինչո՞ւ հայ ժողովուրդը, հայ կաթո-
ղիկները պետի մտածե՞ն հայ ուսուցչի մա-
յին, իսկ զվարժոր ուսուցչի մասին, հայ
քահանայաւթեան մասին՝ ո՞չ։ Ահա սրա
մէջն է ամբողջ պահանքը։

Այլ բան է, եթէ գտնեն, որ հայ քահա-
նայութիւնը հայ ժողովրդի նկատմամբ ու-
սուցչութիւն չէ արել և չի էլ կարող
անել:

Անդառախալի կերպով անցյան գնացին այդ

ժամանակները Դարերը փոխեցին ամեն
ինչ, ներսերի հայր այլ ևս չափեցին հայր չէ,
տարբերություն չառ մեծ է
Նախկին հայր կրթաստեղ, եկեղեցաստեղ և
Ջերմութեանը աստուածապաշտ էր. իսկ ներս
հայր հայր՝ բուրբուրին Նրա հակադրականները
Այժման հայր ժամ է քաղիս, պատ է դառ-
հուս, ծեսեր կատարել տալիս ոչ ներքին
համոզմունքից դըրված, հաստաքը սխույժ

այս բոլորը առաջն առնելուս նպատակով համար արդեօք պետք չէ հաստատել մեր խնդիրներում քրոջով թխնելու և քստաձայն ներբարձնել հեղեցիներով թխնելու Երբ փառան այսպիսի է, և ի՞նչ մեղք ունի հայ քահանայան, որին չորս կողմից նախադատում ու նախադատում են չափ ժողովուրդից իր քահանայի վրա նայում է, որպես մե առևտրի իր վրա, որպես համար իր քան մե կտոր փայտի վրա:

Ժողովուրդի վերաբերմունքը դեպի հայ

Դրանիայադրվելը՝ այդ է կիպում, հայոց հասարակածի շանդիմանութիւնը այդ էր հաստատում, հոգեւոր լիշխանութեան բռնած զիրքը այդ է երաշխաստութեամբ
Հայոց եկեղեցեւոր ծառայող Ժամկալը, տիւր
բացումն ու սարկաւաշը ուսնիւն են էլ չնմ
ստաւում մեր յարկընդերի, առաջնորդների,
միտնողի ու կոնսիստորի ծառայողներ մա-
սին: Ոլիկս արանք է եկեղեցեւ պետը, հայոց
Ժմիտիկալը, որ ստանում է օրոշվածն ուս-
նիլի:
Այս տեսակովը բացատրութիւն է կազ-
մումն ու լոկ քանակադրութիւնը, գլաւանիւրով
Ժանքընդերնված քանանան, օրիկ ապրտաւոր
կալանիւր է Ժողովրդի քանանադրներէց,
նրա կամայականութիւններէց:
Որտաւոր են մկրտութիւն անիւ,
պալան անիւ, մեղեք լիալիւ, տուն օրնիւն կ
այս տեսակովը քանակադրութիւնը, հայոց Կոնսի-

XX դարում հրե մի աշխատանք այսպէս է գնահատուիլ եւ իրն կարելի է սպասել հայ քահանայութիւնից։

XX դարում հայ քահանան վերը ծածկ ապրտաւ պէս ձեռք է պարզում այն հային, օրի համար մի օրէնք է կատարել։ Ասկայն՝ չի որ հոգեւոր ծէր՝ Բրկրթութիւնը պէճ է կատարել ճիշտ ու ոչ թէ իրողութիւն։ Այդպէս է Աւետարանի վարդապետութիւնը։ Ինչպէս է մարդը ընկճուում, հոգեպէս մաշվում, հրե մի օրէնք կատարելուց հետո քահանայ ծածուկ տալիս են վարդապետութիւնը։

